

ÁP-RA-HAM DÂNG Y-SÁC

(Sáng 22: 1-14)

Câu gốc: I Cô-rinh-tô 15: 3

Câu hỏi. — 1. Chúa bảo Áp-ra-ham làm gì (22: 1, 2)? 2. Áp-ra-ham có vâng lời Chúa không (22: 3)? 3. Ai ngăn-trở Áp-ra-ham đừng giết Y-sác (22: 10)? 4. Ai làm của-lễ hi-sinh cho chúng ta (Hê 9: 28)?

Gạch dưới những chữ chỉ về đồ-vật Áp-ra-ham đem lên núi: — Sa-rai — Gia-cốp — con dao — Y-sác — củi — lửa — hai người — con chiên — Môi-se.

Gạch dưới những chữ tỏ ra Y-sác làm hình-bóng về Chúa Jêsus: — Chỉ một con — không ích-kỷ — vâng lời — trung-tin — được cha yêu-thương — nhơn-tử.

Đọc câu này được chăng ?

«Vi..... yêu-thương..... đến nỗi đã..... của Ngài, hầu cho..... Con ấy, không bị..... mà được sự.....» (Giăng 3: 16).

— BÀ E. F. IRWIN VÀ THẦY PHƯỚC.

CÁC bạn trẻ trong Hội-Thánh hãy cố-gắng mua riêng mỗi người một số Thánh-Kinh Báo 1942. Ngay bây giờ và lâu năm về sau, Thánh-Kinh Báo là một bạn-hữu thân-thiết của anh em. Khi anh em lớn tuổi rồi, Thánh-Kinh Báo sẽ nhắc-nhở anh em những kỷ-niệm êm-đẹp của hồi thơ-ấu.

THẬT ANH NHỜ EM ĐẤY!

HẢO và Tín là anh em cô cậu, Hảo là con nhà cô, còn Tín là con nhà cậu. Hảo là anh của Tín. Tuy rằng bên cô bên cậu, nhưng tình thân-mật đối với nhau hơn là anh em ruột vậy.

Một bữa Chúa-nhặt kia, Hảo và Tín đồng đi nhà giảng. Lúc giảng xong, hai anh em cùng dắt nhau về nhà. Đang khi đi dọc đường, Tín hỏi Hảo rằng:

— Anh có muốn thực-hành theo bài giảng bữa nay không? Hảo đáp:

— Thực-hành thế nào được, vì ông mục-sư lúc kết-luận nói rằng: «Anh em phải từ-bỏ mọi sự ở thế-gian, chớ kết bè-bạn cùng người tội-lỗi, và phải có lòng yêu-thương tất cả mọi người, nhứt là kẻ thù-ngịch của mình.» Em nghĩ coi, thằng Nhân là kẻ thù nhứt, ghét nhứt của anh, thế nào anh tha nó được?

— Thưa anh, em nhớ lại tuần vừa qua, anh có học câu gốc ở sách Rô-ma 12: 20 và 18 có nói gì?

Hảo —Ồ, nói gì chớ câu Kinh-Thánh đó anh đã lâu-thông, vì anh đã có học đôi ba lần rồi. Câu ấy như vậy: «Vây, nếu kẻ thù mình có đói hãy cho ăn, có khát hãy cho uống, vì làm như vậy khác nào mình lấy những than lửa đổ mà chất trên đầu người. Nếu có thể được thì hãy hết sức mình mà hòa.... thuận với nọi người.»

— Tại sao đến hai tiếng «hòa-thuận» anh có hơi run và ập-ợ vậy?

— Vì anh chẳng muốn hòa và chẳng thế nào anh hòa-thuận được, cho nên tới đó anh chẳng muốn đọc, mà nếu không đọc thì chẳng đủ câu mà em đã hỏi anh.

— Thưa anh, nên hiểu rằng những câu Kinh-Thánh nào mà chúng ta đã có học và thuộc rồi, thì nên nhờ Chúa mà làm theo, thì sự học của ta mới có ích-lợi. Chớ không phải chúng ta học để trả nợ cho qua tuần đầu.

— Em nói thế, mà bây giờ anh đã oán-ghét sẵn anh Nhân rồi mới liệu làm sao? Theo ý của anh, thì đều đó để lại một bên, miễn là bây giờ anh hầu việc Chúa sốt-sắng thì thôi.

— Anh ôi! Chẳng thế nào được. Trước khi muốn làm đẹp lòng Chúa, anh cần nên hòa-thuận với anh Nhân kia trước đã.

Tín nói đến đây, Hảo cảm-động quá, nước mắt từ từ rơi xuống hai bên gò má. Hảo nghĩ lại rằng: Đã trải qua mấy năm trường cùng cha mẹ tin Chúa, làm một tin-dồ sốt-sắng; nhưng buồn thay, còn sự thù-oán đối với Nhân chẳng khi nào Hảo quên được. Đã nhiều khi nghe mục-sư, thầy giảng dùng nhiều bài đúng như đời của Hảo, thế mà Hảo chẳng ăn-năn hay là cảm-động gì hết. Đến nay Hảo nghe Tín nói mấy lời dường như mũi tên bắn vào quả tim cứng-cỏi của Hảo, cho nên Hảo mới khó cầm giọt lụy.

Hai anh em cùng nhau bàn-tán mà đến nhà chẳng hay. Tín cũng đồng vào nhà của Hảo. Khi từ cửa mà vào, mẹ Hảo lấy làm ngạc-nhiên quá. Mỗi khi con mình về đến nhà, thì vui-cười nói chuyện nầy sang chuyện khác chẳng dứt câu, mà hôm nay gương mặt con có vẻ buồn-thảm khác hẳn thường tuần. Mẹ Hảo hỏi con rằng:

— Tại sao bữa nay con buồn quá thế vậy, con? Hảo đáp:

— Thưa má, bữa nay con buồn thật, nhưng mà vui lắm vì con nhờ em Tín mà nhứt-dịnh sẽ hòa-thuận lại cùng anh Nhân là kẻ thù trước, và là sự thù trái lẽ của con vậy.

Bà Hai vui chi xiết vì thấy con hôm nay được đổi mới khác thường, bèn sai Tín qua nhà Nhân để mời anh qua mà giải - hòa nhau. Ba người trai thanh-niên và một bà lão ngũ-tuần cùng nhau qui gối thiết-tha khăn-cầu với Jê-sus để tỏ lòng yêu-mến.

Khi cầu-nguyện xong, bà Hai đứng dậy vỗ vai Tín mà rằng:

— Cô xin cảm ơn cháu, vì nhờ cháu mà hai anh của cháu là Hảo và Nhân mới đặng thuận-hòa, vui-vẻ.

Bà Hai vừa dứt tiếng, thì cậu Hảo

đứng dậy vui-vẻ nói lớn lên rằng:
— Thật anh nhờ em đấy!

Cả bốn đều vui-mừng, hớn-hớ, cất giọng lên hát những bài thơ thánh nghe rất thánh-thót, du-dương. — *Lê-hữu-Sâm, An-thái-dông.*